

Dreams

Direcció i guió: Michel Franco **País:** Mèxic **Durada:** 98 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama romàntic **Interpretació:** Jessica Chastain, Isaac Hernández, Rupert Friend, Marshall Bell... **Fotografia:** Yves Cape **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 19/06/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en anglès i espanyol, amb subtítols en català

SINOPSI

El romanç floreix entre una dama adinerada de l'alta societat i un jove ballarí de ballet mexicà. Creient que la seva amant li donarà suport, ell creua la frontera per perseguir els seus somnis a San Francisco. Però quan l'ambició i l'amor xoquen amb la dura realitat, ell s'ha d'enfrontar a la veritable naturalesa de la seva relació. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Michel Franco despulla fins als ossos tant el drama de la immigració com la mateixa Jessica Chastain (***)

El director i l'actriu tornen a cooperar en una història dessagnada, dura, tallant i essencialment política

El cinema de Michel Franco té una mica de busseig en apnea. La idea és contenir la respiració, provocar amb això que les pulsacions baixin i des d'allà, des de la contemplació gairebé agònica i exageradament pausada de la profunditat, intentar veure-hi clar. Fa mal, però es guanya en nitidesa. Hi ha riscos, els experts parlen que l'intercanvi de gasos presents a la sang i els teixits poden provocar dèficit d'oxigen al cervell. I desmais. I de passada l'ofegament. **Dreams**, l'última pel·lícula del director i la segona protagonitzada per Jessica Chastain després de *Memory*, és bàsicament això: **un descens en pulmó lliure al fons, al tèrbol, fins al límit mateix de l'asfíxia**. Dura, inquietant, incòmoda i provocadorament cruel. Potser en excés conscient de si mateixa. Potser de manera una mica exhibicionista, però, sigui com sigui, irrespirable. Que és del que es tracta.

S'explica la història d'una rica nord-americana (Chastain) que un bon dia s'enamora (o una cosa semblant) d'un jove emigrant (Isaac Hernández). Ella és filantropa, que és una de les maneres com els diners netegen la seva mala consciència i desgraven els impostos que serviria perquè la filantropia no fos necessària. I ell és un talentós ballarí que fuig des del seu Mèxic natal al país de, en efecte, els filantrops. **La idea de la cinta és investigar, diríem que de nou, fins a quin punt les relacions desiguals poden ser alguna cosa més que relacions de domini**. Es tracta, en definitiva, com ja va assajar el director en pel·lícules anteriors com *Sundown*, *Nuevo orden* o *Chronic*, de forçar el límit mateix d'allò respirable fins al desmai si és possible. Veure-hi profund per veure-hi més nítid.

Dreams, és clar, parla d'immigració, de la mateixa emigració de què parla el president actual dels Estats Units. Però al revés. **Dreams** ho fa des de la seva condició de ritu humiliant per als que la pateixen en carn pròpia i de litúrgia culpable per als polícies del privilegi. A la presentació davant la premsa, l'actriu va preferir parlar abans d'esperança que del simple drama. És a dir, exactament el contrari del que proposa la pel·lícula. **"Visc als Estats Units perquè soc una persona optimista**. Cal participar, malgrat tot, per crear l'entorn, la cultura i la societat que volem. No renunciaré al meu país, així que m'agradaria dir que molts de nosaltres encara tenim esperança i estem lluitant pel bé", va dir. Ara només falta que l'Administració al poder atengui les rodes de premsa de la Berlinale.

De nou, Franco compon la seva pel·lícula des de la part de darrere de la pantalla. Tot el que passa davant de la vista de l'espectador amb prou feines són senyals per desxifrar d'un enigma estrany que tot ho determina, tot ho infecta, tot ho pot. No es tracta tant de recompondre les peces d'un puzzle com de deixar-se arrossegat per una premonició per força fatal. **L'ambient enrarit, la lleugera olor de podrit i l'atmosfera que cou els ulls acaben dibuixant un escenari inquietant**. Sense oxigen. La càmera no amaga res, tot ho mostra de manera frontal, sempre pendent del moviment gairebé ritual d'uns cossos que diríem que compleixen un disseny ancestral.

Quan els protagonistes es lliurin a la passió amorosa (és a dir, follin, ja que això és el que fan en la seva més elemental pulsio animal), s'estimaran amb desesperació, amb la certesa del plaer. **De sobte, el sexe tan proscrit últimament per a la imatge, tan enterrat entre equívocs al cinema recent, troba el seu lloc a la pantalla molt a prop del dolor**. I ho fa sense veladures, sense gestos estranys, sense mirades obliques. Brillant i una mica kamikaze una Jessica Chastain sense xarxa. Aquí no hi ha més insinuació que la que crema. I així fins que la mirada de l'espectador s'intoxica del que veu i de si mateixa. Sense oxigen, dèiem. Fins al desmai si cal.

Luis Martínez – elmundo.es - 15/2/2025